

OROSZ LEVÉL

egy sublót mélyébe préselt levél
borostyán folyóírás mintha cirill
tizenhét éves én ő negyvenes délibáb
s egy nevetséges terv
a téli Maros hídjának korlátján állva
amelyből persze nem lett semmi sem
intünk egymásnak mikor találkozunk
a Könyök utcában lakik
és egy sublót mélyében

*„Mire levelem kézben tartja,
A sorsom megkegyelmezett,
Távol lesz már az élet partja,
Zsák óvja fáradt testemet.
Mikor végére ér e sornak,
Talán fölém akkor hajolnak,
S kiterített por-anyagom
Mossák majd egy boncaszталon.
Szétszabdalt szívem szövetében
Megvillanó fémeszközök
Kutatják, hogy mi az örök,
Miért, hogy a szerv hangja mégsem
Szűnik, mi is az a dolog,
Mitől halljuk: a holt dobog?*

*Tudom, egy másik ágy is várta,
Szaga rám folyt ruháin át,
Összegyűrt vágyait vigyázta,
S mormolt vicsorgó mágiát.
Ne eméssze magát hiába,
Ne higgye, hogy az Ön hibája,*

Vergődött csak, mint egy pohár
 Vízbe esett piciny bogár.
 Nekem kellett, s ez volt az ára!
 Ami történt, varázslat volt,
 Éreztem, hogy magába olt,
 S végül csak úgy lázadt, akár a
 Kalitba zárt kövér madár,
 Melynek léte fogsága már.

Enyém lett mégis! Bárhogy is bánt
 Velem! A hétköznapjait
 Őriztem, óvtam, mint talizmánt,
 S fölösnek hitt darabjait.
 Enyém mindaz, mely Önnek drága,
 Én lettem féltő kalodája,
 S árva napjaim éjjelén
 Nehéz hiánya lett enyém.
 De közülünk Ön volt a szolgál,
 Pórusai adtak enyhet,
 Testem titka tőlük ernyedte,
 S enyém lett végül, nekem hozta
 Virágcsokrának illatát,
 Mit már soha nem adhat át.

Csak nesztelenül, mint a lengő
 Bársony-szellő, éjjelente
 Próbáltam összefonni egyre
 Külön életünket egybe.
 S a sodronyomban már erő él,
 Egy lüktető vasdrót, verőér,
 A rejtély ez, az a dolog,
 Mitől halljuk: a holt dobog.
Én írok levelet magának -
 Így vallani tán gyávaság,
 Kiáltani a hullaszák
 Mélyéből? -----
 Öné már, mit belőlem kért,
 Őrizzen meg, ne tépjen szét!"